

Gent on Files

@rchieflink

Driemaandelijke nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files vzw - jaargang 12 - nummer 2 - april 2012

Geveltekening (1940) van een woonst in de Maaltebruggestraat door Armand Liebert, SAG, PA/ 50

Architectuur in Gent

In de voorbije jaren vond het Centrum Vlaamse Architectuurarchieven (CVAa) een interessante partner in het Gentse Stadsarchief – De Zwarte Doos. Aangezien er geen centraal depot voor architectuurarchieven bestaat in Vlaanderen, gaat het CVAa als expertisecentrum en aanspreekpunt telkens op zoek naar publieke archiefinstellingen die vrijgekomen of bedreigde architectuurarchieven kunnen opnemen en openstellen voor onderzoek. De term 'architectuurarchieven' wordt daarbij ruim opgevat. Het gaat om archieven van ontwerpers 'van stoel tot stad': architecten, maar ook vormgevers, ingenieurs, meubelbedrijven en stedenbouwkundige bureaus. Naast de architectuurgerelateerde archieven die zich al in De Zwarte Doos bevonden, heeft het CVAa in de voorbije jaren bemiddeld of ondersteuning geboden bij de overdracht van een bescheiden nieuwe reeks dergelijke archieven. Zo werd het archief van architect en

stedenbouwkundige Francis Serck (1929) aanvankelijk in nooddepot genomen door het CVAa, waarna het in 2010 verhuisde naar het Stadsarchief. Architect Serck ontwierp in Gent onder meer het Provinciaal Handels- en Taalinstituut aan de Henleykaai (1970) en de sociale woonblokken aan de Leiekaai in opdracht van De Gentse Haard (1974). Ook het overgebleven deel van het archief van Armand Liebert (1893-1959) vond na een doortocht bij het CVAa een definitieve bestemming in De Zwarte Doos. Het gaat slechts om een beperkt aantal bouwtekeningen en foto's van woonhuizen uit de jaren 1930, maar niettemin is dit archief een pareltje. In 2011 vonden de archieven van architecten Paul Gavel (1922) en André Platel (1927) een plaats in De Zwarte Doos. Op de oeuverlijst van Platel staan naast een reeks privéwoningen ook verscheidene schoolgebouwen. Paul Gavel was, samen met collega Emile Leus,

verantwoordelijk voor de eerste hoge appartementsblokken in Gent kort na de Tweede Wereldoorlog. Ze tekenden onder meer het ontwerp van de geknikte blokken op het E3-plein in Ledeberg en van enkele gebouwen aan de Frère-Orbanlaan.

Bij de recente overdracht van het archief van het meubelbedrijf Van Den Berghe-Pauvers ondersteunde het CVAa het vastleggen van immaterieel erfgoed: voor het bedrijf definitief de deuren sloot, werd een aantal werkprocessen voor de camera gedemonstreerd, als getuigenis van de concrete organisatie en technische kennis vereist bij de productie van meubilair. Tot de bekendste meubels van Van Den Berghe-Pauvers behoort de in 1976 ontworpen *Cirkante Tafel*. Met het beeldmateriaal en een aantal reproducties van archiefstukken stelde het CVAa in 2011 een kleine tentoonstelling samen, die na de VAI-vitrine (deSingel, Antwerpen) en De Zwarte Doos nu ook de stadsbibliotheek van Gent aandoet (zie Link op p. 8). Het bewaren en valoriseren van architectuurarchieven is in verschillende opzichten

belangrijk. Ze documenteren het 'stenen geheugen' van de stad. Ze vormen de bouwstenen van een informatiegeheel, dat de Gentse bebouwde omgeving vanuit verschillende hoeken beter in beeld brengt. Niet alleen de archieven van uitzonderlijke 'landmarks' van het Gentse stadslandschap zijn het bewaren waard, maar ook de getuigen van het 'gewone bouwen', van het inrichten van de menselijke leefruimte op meerdere niveaus: van interieurontwerp en meubelmakerij, over individuele woningen, industriële bouwwerken, tot wijken, stadsdelen en infrastructuurplannen. Al deze schalen zijn deel van de ontworpen omgeving en kunnen toekomstige historici, ruimtelijke planners en architecten een beter inzicht bieden in het hoe en waarom van deze omgeving. De publieke archieven, aangemaakt door de stedelijke overheid, zijn hierbij uiteraard belangrijk en hun bewaring vormt de kerntaak van een Stadsarchief, denken we bijvoorbeeld aan de reeks bouwdoSSIERS die het Stadsarchief bewaart. Maar daarnaast vult het uitbouwen van een belangrijke

collectie privéarchieven deze bronnen aan. Vooral voor het huizenonderzoek, dat in Gent intensief wordt beoefend, is deze reeks privéarchieven van architecten een (nieuw) aan te snijden bron. Ze kunnen het schrijven van de stadsgeschiedenis alleen maar verrijken.

Een bijkomende reden waarom architectuurarchieven specifiek voor Gent van belang zijn, is de positie van Gent in het architectuuronderwijs. Sinds de achttiende eeuw werd er architectuuronderwijs verstrekt aan de Gentse Koninklijke Academie voor Schone Kunsten, door een reeks leermeesters die de lokaal-Gentse faam ruimschoots overstegen: Jean-Baptiste Pisson (1763-1818), Louis Roelandt (1786-1864), Adolphe Pauli (1820-1895), Charles Van Rysselberghe (1850-1920), om er maar enkele te noemen. Vanaf 1835 biedt de Universiteit Gent onderwijs voor ingenieur-architecten aan, en in 1862 ging de Gentse Sint-Lucasschool van start. Zowel universiteit als Sint-Lucasschool brachten, net als de academie, architecten met naam voort: Adolphe Pauli studeerde en gaf les aan de latere ingenieursfaculteit van de toenmalige Rijksuniversiteit, net als zijn opvolger Louis Cloquet (1849-1920). Sint-Lucas bracht onder andere een generatie architecten voort die bepalend was voor de wederopbouw van de Westhoek, onder wie Jules Coomans (1871-1937) die leper grotendeels hertekende, of Jozef Viérin (1872-1949) die het verwoeste Diksmuide en Nieuwpoort van een nieuw gezicht voorzag. Sint-Lucasarchitecten hadden eveneens een belangrijke impact op de vormgeving van de Gentse wereldtentoonstelling van 1913, met namen als Valentin Vaerwyck (1882-1959) en Amand Robert Janssens (1881-1953). Hoewel de Koninklijke Academie, intussen onderdeel

Schetsboeken van Paul Gavel uit het nog niet geïnventariseerde fonds in het SAG

van de Hogeschool Gent, geen architectuuronderwijs meer inricht, blijft Gent tot vandaag een belangrijk percentage van de Vlaamse architectuurdiploma's afleveren.

Het bewaren van onderwijsgerelateerde architectuurarchieven in een Stadsarchief is dus zeker relevant. Het administratieve archief van de Koninklijke Academie tot 1995 werd in het verleden al overgedragen aan De Zwarte Doos. Dergelijke archieven bieden soms interessante informatie bij biografisch onderzoek naar individuele architecten: aan de hand van inschrijvingsregisters of palmaressen kunnen herkomstgegevens of studentenwerken van architecten die later naam maakten, opgespoord worden. Maar bovendien laten onderwijsarchieven ook toe doorsneden te maken en geven ze inzicht in netwerken en in de brede architectuurcultuur van een periode.

Behalve een institutioneel archief van architectuurscholen bevatten ook de privéarchieven van docenten informatie over dit architectuuronderwijs. In dat opzicht zijn de hogergenoemde archieven Gavel en Platel van belang: beiden gaven decennia lang les aan het Gentse Sint-Lucasinstituut. Ze vormden generaties architecten aan deze school. Hoewel sommige van hun leerlingen de faam van hun leermeesters later zouden overstijgen – denk maar aan een Stéphane Beel (nieuw Gerechtsgebouw), Ralf Coussée (Centrum voor Oost-Vlaamse streekproducten in het Vleeshuis), of Jan De Vylder (productiestudio voor Les Ballets C de la B op de Bijlokesite) - zijn de archieven van deze leermeesters op zich waardevol, om te peilen naar de onderwijsinhoud en aanpak van wie toen aan de Gentse Sint-Lucasschool studeerde. Behalve de archieven tot

hiertoe vermeld – Serck, Van Den Berghe-Pauvers, Gavel, Platel, KASK – bewaart De Zwarte Doos nog een aantal belangwekkende architectuurarchieven: o.a. het recent geïnventariseerde archief

van Amand Robert Janssens, het bedrijfsarchief van metaalbedrijf Nobels-Peelman (1853-1983) en het archief van Robert Verbanck (1911-2003).

Ellen Van Impe

Geveltekening van een woonst (1931) in de Tuinwijklaan
door Armand Liebert, SAG, PA/50

In november 2011 werd het Centrum Vlaamse Architectuurarchieven door minister Joke Schauvliege erkend als 'landelijk expertisecentrum voor het cultureel erfgoed van het ontwerp van de omgeving' voor de komende vijf jaar. De rol die het CVAa sinds 2003 speelt als aanspreekpunt, bemiddelaar en expertisecentrum rond architectuurarchieven, onder de koepel van het Vlaams Architectuurinstituut (VAi), wordt hiermee voortgezet, zij het met een aantal nieuwe accenten. Naast acties rond de archieven van architecten komt er daarom vanaf 2012 meer actieve aandacht voor vormgeving en design, voor het bouwbedrijf en voor het cultureel erfgoed dat binnen deze sectoren geproduceerd wordt. Het CVAa wordt geleid door coördinator Sofie De Caigny en heeft daarnaast twee projectleiders (Ellen Van Impe en Eva Van Regenmortel) en een projectleider/archivaris (Annelies Nevejans) in dienst.

Foto van Robert Verbanck (links), SAG, fonds PA

Gent, een moeilijke stad: het archief van Robert Verbanck

Onlangs werd het persoonlijke archief van Robert Verbanck (1911-2003) aan het Stadsarchief aangeboden. Robert Verbanck was architect en stedenbouwkundige en de oudste zoon van beeldhouwer Geo Verbanck (1881-1961). In 1935 studeerde hij af als architect aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten van Gent. In 1943 voegde hij daar het diploma van stedenbouwkundige aan toe, behaald aan de Nationale Hogere School voor Bouwkunst en Sierkunsten in Ter Kameren. In 1951 zorgde hij ervoor dat aan de Gentse Academie een volwaardige afdeling stedenbouw werd opgericht, nog voor daar sprake van was aan de universiteiten. Hij gaf ook les aan het Nationaal Hoger Instituut voor Architectuur en Stedenbouw

in Antwerpen. Hij was lid van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, medeoprichter van de Belgische Vereniging voor Stedenbouw en pionier bij de Bond van Vlaamse Stedenbouwkundigen.

Volgens de Werkgroep Robert Verbanck, die na zijn dood een beschouwende tekst schreef over zijn loopbaan, ligt zijn maatschappelijke betekenis in eerste instantie bij de rol die hij opnam in het architectuur- en stedenbouwonderwijs en bij zijn standpunten over monumentenzorg. Robert Verbanck bekeek architectuur en stedenbouw in een ruim maatschappelijk kader. Hij pleitte voor een 'politiserende stedenbouw', waarbij rekening werd gehouden met meerdere ideologische visies én met de sociaal-economische

context. Hij hechtte er veel belang aan, dat plannen werden voorafgegaan door een uitvoerig interdisciplinair onderzoek (samenstelling van de bevolking, eigenschappen van de bodem, soorten bedrijvigheid, enz.). Hij had kritiek op het Bestuur der Wegen van het ministerie van Openbare Werken, omdat de ingenieurs onoordeelkundig en zonder respect voor de voorgestelde gewestplannen wegen bleven aanleggen. Binnen de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen kende men hem als iemand die goed weerstand bood aan de commerciële druk om dossiers goed te keuren. Hij pleitte voor meer aandacht voor de kleine monumenten en voor meer stads- en dorpsgezichten. In het geval van het winkelcentrum Zuid

in Gent mocht de inspanning niet baten. Daar moest de wand van het 'Coliseum' – het feestpaleis in art nouveaustijl van architect Geo Henderick, dat later nog diende als de eerste sporthal van Gent – wijken voor postmodernistische gevels. Als architect was Robert Verbanck in het begin van zijn carrière medewerker van August Desmet (1887-1967), met wie hij een aantal Gentse universitaire gebouwen realiseerde, waaronder delen van de Veeartsenijschool en het Academisch Ziekenhuis. Daarnaast realiseerde hij een twintigtal woningen, waarvan het merendeel zich in Gent bevond. Hij restaureerde ook de protestantse kerk in de Brabantdam in Gent. Verbanck ontwierp ook een klein aantal meubels, waaronder kasten voor zijn eigen woning, die werden uitgevoerd door het Gentse meubelbedrijf Van Den Berghe – Pauvers. Dat zijn oeuvre relatief klein bleef, hield verband met zijn drukke professionele leven als lesgever en stedenbouwkundige, maar had er volgens de Werkgroep Robert Verbanck ook mee te maken dat hij als overtuigd modernist na de Tweede Wereldoorlog weinig opdrachten had. Voor de zogezegd moderne projecten uit die periode zoals de wijk Malem van architect Victor Coolens (1907-2000) kon hij bijvoorbeeld weinig waardering opbrengen. Later zou hij evenmin begrip hebben voor de 'architectuur van de menselijke schaal' van het postmodernisme, die hij kleinburgerlijk vond.

Het archief van Robert Verbanck bestaat uit slechts twaalf archiefdozen en één koker met ontwerptekeningen in groot formaat en diploma's. Het bevat een beperkt aantal projectdossiers, voornamelijk van stedenbouwkundige

projecten zoals studies voor gemeentelijke plannen van aanleg, waaronder die van Drongen en Gentbrugge. Vanaf 1965 was hij raadgever bij het opstellen van de gewestplannen van 'Gent en Kanaalzone', 'Sint-Niklaas - Lokeren' en 'Aalter - Eeklo', in opdracht van het Seminarie voor Regionale Economie van de Rijksuniversiteit Gent. Alleen van 'Gentse en Kanaalzone' is een relatief uitgebreid dossier bewaard. In 1971 stelde hij samen met een aantal oud-studenten de 'Structuurschets Gent Nu'

ontwikkeling van de historische stadskern. In 2006 werd de titel van deze wedstrijd hernomen voor een tentoonstelling en publicatie over stadsontwikkeling van de toenmalige Erfgoedcel van Gent.

Verder zitten in het archief twee fotoalbums en een pak steekkaarten. Robert Verbanck had steevast blanco steekkaarten op zak om op elk moment notities te kunnen maken. Onder meer die steekkaarten getuigen

Onderzoeksrapport in functie van het Gewestplan Gent-Kanaalzone, SAG, fonds PA

op, een samenvatting van hun toekomstvisie op de stedenbouwkundige ontwikkeling van Gent. Er werd onder meer het voorstel gedaan voor een deels ondergrondse 'sneltram'. Nog in 1971 was Verbanck jurylid van de internationale wedstrijd *Gent Morgen*, een initiatief van de Internationale Jaarbeurs Gent, waarmee men voorstellen wilde verzamelen voor de stedenbouwkundige

van zijn gedrevenheid als stedenbouwkundige en architect.

Eva Van Regenmortel

Voor dit artikel werd uitvoerig geput uit de tekst van de Werkgroep Robert Verbanck (Herman Rosseau, Willem Verbanck, Herwig Verstraete e.a.), Robert Verbanck of het onrustig zoeken naar een betere maatschappij en een passende architectuur, stedenbouw en monumentenzorg, in: Interbellum, jg 27 (2007), nr. 1, pp. 5-19.

Het archief Nobels-Peelman: een brug naar het verleden

Het staalbedrijf Nobels-Peelman uit Sint-Niklaas werd opgericht in 1853 door Louis Nobels-Peelman (1829-1889). In oorsprong was het een kunst- en bouwsmederij, maar al snel groeide het bedrijf en verhuisde het een aantal keer naar een ruimere locatie. Het bedrijf kende een serieuze expansie in de jaren 1970 en was een van de belangrijkste industriële bedrijven in het Waasland. De firma kreeg niet alleen in België, maar ook ver daarbuiten talrijke grote opdrachten voor het bouwen van stalen constructies.

In eigen land werkte het bedrijf onder meer mee aan de bouw van het Atomium. Ook het viaduct van Vilvoorde (1974-1978) en het dak van het Sportpaleis in Antwerpen werden door Nobels-Peelman gerealiseerd. Dit zijn slechts enkele van de meest bekende constructies.

In het buitenland staan onder meer metalen zweefbruggen in Teheran, viaducten in Irak, noodwoningen in Algerije en bedrijfsgebouwen in Belgisch Congo op conto van dit Wase metaalbedrijf. Het zijn echter juist deze buitenlandse investeringen die het bedrijf uiteindelijk de kop kosten. Enkele risicovolle investeringen in buitenlandse valuta brachten Nobels-Peelman in

financiële moeilijkheden. Alle herstructureringsplannen en een reddingsoperatie van de Vlaamse executieve ten spijt, ging het metaalbedrijf in 1983 in vereffening.

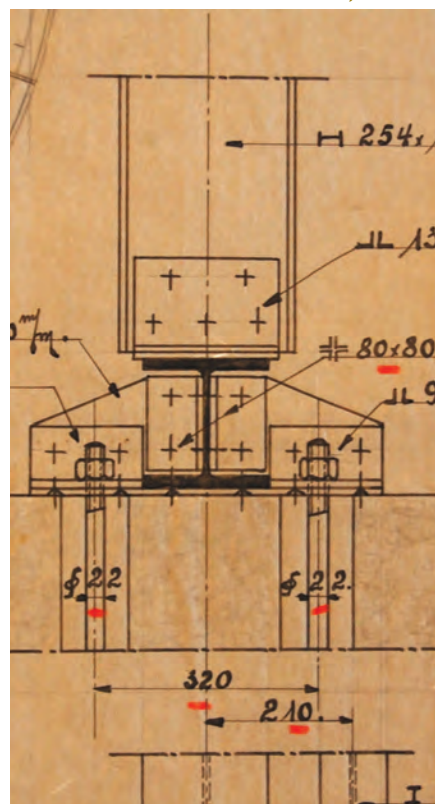
Na het failliet van het bedrijf werd het archief via de curator aangekocht door wijlen professor Vermuyten, toenmalig professor burgerlijke bouwkunde aan de VUB. Die droeg in 1991 een omvangrijk deel van het archief over aan het MIAT. Daar werd flink geselecteerd en bleven er enkel nog een paar dozen met gevouwen bouwtekeningen op kalkpapier over. In het

kader van het afstoten van archieven uit de collectie van het MIAT werd het fonds Nobels-Peelman in 2008 overgebracht naar de Zwarte Doos. Het archief liep kort voor de overdracht nog waterschade op, nadat de bibliotheek van het MIAT onder water was gelopen. Het Stadsarchief sprong toen in om de documenten te laten vriesdrogen.

Lange tijd werd gedacht dat er bijgevolg slechts een fractie van het archief was overgebleven. Recent echter schonk de VUB het resterende archief aan De Zwarte Doos. Qua omvang lijkt het op het eerste gezicht beperkt: een ladekastje en enkele dozen, maar bij nader onderzoek blijkt het een onverwachte schat aan informatie te bevatten. Dit archiefdeel bestaat uit duizenden kaartjes met microfiches van meer dan waarschijnlijk alle bouwtekeningen van het bedrijf Nobels-Peelman. Nader onderzoek moet nog uitwijzen over welke periode het gaat en of het archief wel zo volledig is als het lijkt. Maar zeker is dat onderzoekers hier een stevige kluif aan zullen hebben en dat er zeer gedetailleerde informatie kan worden gevonden over constructies die door Nobels-Peelman werden ontworpen en gebouwd.

Annelies Nevejans

Plan uit het fonds Nobels-Peelman, SAG

Nieuwe archivariissen aan de slag...

Binnenkort worden door de Stad Gent drie nieuwe archivariissen aangeworven. Dat is buitengewoon goed nieuws voor de Gentenaar, die onderhand wel weet wat archivariissen doen. De jaarlijkse erfgoeddagen en de media-aandacht, die tentoonstellingen of publicaties over lokale geschiedenis genieten, hebben beslist een positieve invloed op de herkenbaarheid van archiefdiensten en het werk van archivariissen. Zij houden zich vooral bezig met het (beter) toegankelijk en vindbaar maken van historische informatie in zeer divers archiefmateriaal, van middeleeuwse charters, over achttiende-eeuwse kaarten en plannen tot archieven van lokale verenigingen en belangrijke families. Wat de burger vaak niet weet, is dat je dit soort werk al lang niet meer alleen doet en in een stoffig kantoortje op de bovenste verdieping van het stadhuis, maar in teamverband, achter een beeldscherm en temidden van een stimulerende werkomgeving. Zoals in andere domeinen van de samenleving het geval is, functioneren archivariissen het best wanneer ze goed samenwerken en projecten samen aanpakken, ongeacht de aard van het werk: de selectie van een bedrijfsarchief of van overheidsinformatie, gevormd tijdens de vorige legislatuur, de organisatie van de overbrenging van archieven naar De Zwarte Doos, de materiële bewerking en inventarisatie, de digitalisering van film- of fotocollecties. Het werk van archivariissen is zo divers, zo gespecialiseerd en wordt zo sterk beïnvloed door technologische evoluties, dat binnen de archiefwereld geen plaats meer is voor solospelers en boekenwurmen. Samenwerking, competentieopbouw en kennisdeling zijn geen toverwoorden, maar succesfactoren. Het gaat om concrete instrumenten of hefboomen voor een open, publieksgerichte en performante organisatie én voor tevreden medewerkers. Een modern HR-beleid draagt direct bij tot de realisatie van een positieve verandering en indirect tot een grotere tevredenheid bij de consument van de dienstverlening die archieven aanbieden, de historisch geïnteresseerde burger.

Door de sterk wijzigende informatiecultuur verandert ook de werkomgeving van de archivaris snel. Het 'klassieke' beeld van de opslag- en onderzoeksinfrastructuur van archiefdiensten - de mobiele rekken in de archiefdepots, de grote tafels in de studiezaal bestemd voor de raadpleging van kaarten, de microfilmtoestellen, enz. - vervaagt en maakt plaats voor de digitale werkomgeving van de archivaris. De digitale archivaris werkt uitsluitend met laptop, draagbare telefoon en digitale camera. Hij bewerkt de elektronische informatiebronnen van de Stad en maakt ze klaar voor de duurzame bewaring en raadpleging door het publiek. Hij ziet toe op de kwaliteit van de gedigitaliseerde archieven. Om de digitale toegankelijkheid en dienstverlening te bevorderen brengt hij alle kennis over archieven en archiefvormers samen in via het [www](http://www.gent.be) doorzoekbare zoekdatabanken. Hij werkt dagelijks voor en met gebruikers die beschikken over een grote expertise wanneer het gaat om het omgaan met IT en sociale media. Aangezien digitaal de norm is, wordt de digitale archivaris eveneens de norm. De archivaris van de nabije toekomst is minder 'curator' en toezichter (in de studiezaal bv.) maar beheerder van netwerken en groepen die haast permanent online actief zijn, of zoals je recent op een Nederlandse blog kon lezen: 'Het archivariissenwerk van de toekomst bestaat uit het opzetten en onderhouden van community's (sic), het coördineren, controleren, mensen mobiliseren en verbinden'. Inzetten op digitale toegankelijkheid en dienstverlening vergt een aanpassing van de organisatie en de integratie van nieuwe technologieën in de archiefpraktijk. Hiervoor zijn nodig: tijd, vakkennis en goede samenwerking met experts uit het IT-departement.

Karel Velle
Algemeen Rijksarchivaris

Link

Fineerder van VDB-P aan het werk

Van Cirkante Tafel tot Cultureel Erfgoed

De kleine tentoonstelling die het CVAa vorig jaar maakte rond het archief van het Gentse meubelbedrijf Van Den Berghe-Pauvers wordt van 27 maart tot 30 april hernomen in de inkomhal van de Stadsbibliotheek van Gent.

De bekende meubelmakerij Van Den Berghe – Pauvers hield begin 2011 na 250 jaar op te bestaan. Het meest bekende en succesvolle meubel van het familiebedrijf is de Cirkante Tafel, een vierkante tafel die je kan openklappen tot een achthoek, ontworpen door Bob Vanden Berghe in 1976.

Naar aanleiding van de overdracht van het bedrijfsarchief aan het Stadsarchief werd het nog grotendeels ambachtelijke productieproces uitgebreid vastgelegd op foto en film. Het documenteren van de meubelmakerij, net voor die op het punt stond om ontruimd te worden, vormt een waardevolle aanvulling op de informatie die uit het bedrijfsarchief kan worden gehaald. Voor de tentoonstelling werden daarnaast een aantal ontwerptekeningen uit het archief gereproduceerd.

Eva Van Regenmortel

Personeelsnieuws

Op 2 mei e.k. voegt historicus Steven Staelens zich bij het team van het Gentse Stadsarchief. Hij werkt thans bij de Vlaamse Overheid, beleidsdomein Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend erfgoed. De huidige functie omvat het implementeren en optimaliseren van het informatiebeheer binnen de organisatie, met de administratie als belangrijkste partner en eindgebruiker. Indien alles verloopt zoals voorzien, treedt historicus Guy Dupont dan op 1 juli e.k. aan als derde archivaris. Hij kan een heel palmares voorleggen als historicus en archiefonderzoeker, evenals op het vlak van erfgoedpresentatie met de inbreng van hedendaagse technologieën. Momenteel werkt hij bij de Stad Gent voor het Europese project Portico, dat stadsgeschiedenis en stedelijk erfgoed wil visualiseren in het publieke domein.

Marie-Christine Laleman

colofon

@rchieflink is de driemaandelijke nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files, een ondersteunende vzw voor het Stadsarchief van Gent

Het abonnement is begrepen in de lidmaatschapsbijdrage: 15 euro individuele leden, 18 euro gezin, 25 euro steunende leden en 250 euro ereleden.

Een los nummer kost 5 euro.

Rekeningnummer:
IBAN: BE31 0003 25207755

Projectrekening Koning Boudewijnstichting

“voor een betere conservatie van de charterverzameling” IBAN: BE31 0003 2520 7755, BIC: BPOTBEBI met mededeling 'L82195 - 't Archief Gent on Files vzw; een fiscaal attest vanaf 40 euro.

Adres GOF

p.a. De Zwarte Doos Stadsarchief,
Dulle-Grietlaan 12, 9050 Gentbrugge
(09)266 57 60
stadsarchief@gent.be
www.gentonfiles.be

Coördinatie en eindredactie

Valérie Meillander
Christine Duthoit

Verantwoordelijke uitgever

Piet Veldeman, Ooistraat 10,
9041 Oostakker

ISSN - nummer: 1376-2966

Foto's:

De Zwarte Doos/Stadsarchief

Vormgeving

Évé Grafica - Erika Vanderstockt,
Gent, GSM: 0486/51.78.88

Druk

J. Verbeke, Gent

Inhoud

1

Architectuur in Gent

4

Gent, een moeilijke stad: het archief van Robert Verbanck

6

Het archief Nobels-Peelman: een brug naar het verleden

7

007

Nieuwe archivariissen aan de slag...

8

Link

Van Cirkante tafel tot Cultureel Erfgoed
Personeelsnieuws